

Sydney, hr. Kensington og tre stjerner

Der var noget galt.

Den kvindelige paskontrollør havde først smilet bredt: "*How are you, mate?*"

"*I'm fine,*" havde Harry Hole løjet. Det var over tredive timer siden, han var taget fra Oslo via London, og lige siden flyskiftet i Bahrain havde han siddet i det samme fordømte sæde foran nødudgangen. Af sikkerhedshensyn kunne det kun lænes en anelse tilbage, og det nederste af hans ryg var næsten ødelagt, før de ankom til Singapore.

Og nu smilede damen bag skranken heller ikke længere.

Hun havde kigget i passet med påfaldende interesse. Om det var billedet eller den håndskrevne underskrift, som til at begynde med havde fået hende i godt humør, var ikke til at sige.

"*Business?*"

Harry Hole havde en formodning om, at paskontrollører de fleste andre steder i verden ville have tilføjet et "*Sir*", men han havde læst et sted, at den type høflighedsfraser ikke var specielt udbredt i Australien. Det betød heller ikke så meget. Harry var hverken specielt rejsevant eller snobbet, han ønskede sig bare et hotelværelse med en seng så hurtigt som muligt.

"*Yes,*" havde han svaret og trommede med fingrene på skranken.

Og så var det, at hendes mund snerpede sig sammen og blev alt andet end køn, og hun sagde med spids stemme:

"*Why isn't there a visa in your passport, Sir?*"

Hans hjerte slog et ekstra slag, som det altid gjorde, når det fornemmede, at en katastrofe var under opsejling. "*Sir*" blev måske først brugt, når situationerne tilspidsede sig?

"*Sorry, I forgot,*" mumlede Harry, mens han ledte febrilsk i inderlommerne. Hvorfor havde de ikke heftet hans specialvisum fast i passet,

som de gjorde med almindelige visa? Lige bag sig i køen kunne han høre den svage summen fra en walkman og vidste, at det var side-
manden fra flyet. Han havde spillet den samme kassette hele vejen. Og
hvorfor helvede kunne han aldrig huske, hvilken lomme han lagde tin-
gene i? Varmt var det også, selv om klokken var næsten ti om aftenen.
Harry kunne mærke, at det begyndte at klø i hovedbunden.

Endelig fandt han dokumentet og lagde det på skranken.

“Police officer, are you?”

Paskontrolløren så op fra hans specialvisum og kiggede indgående
på ham, men snerpemunden var væk.

“Vi har forhåbentlig ikke myrdet nogle norske blondiner?”

Hun lo en trillende latter og klaskede fornøjet sit stempel over hans
specialvisum.

“Well, just one,” svarede Harry Hole.

Ankomsthallen var fuld af repræsentanter fra rejsebureauer og
limousine-chauffører, som holdt skilte i vejret med navne på, men
der var ingen med Holes. Han skulle lige til at gå ud for at finde en
taxa, da en sort mand iført lyseblå denimbukser og hawaiiskjorte og
med en usædvanlig bred næse og mørkt, krøllet hår banede sig vej
mellem navneskiltene og hastigt kom ham i møde.

“Mister Hào-li, I presume!” fastslog han triumferende.

Harry Hole tøvede. Han havde indstillet sig på at bruge den første
tid i Australien på at korrigere udtalen af sit efternavn for ikke at blive
forvekslet med et hul. Hr. Hellig var trods alt langt at foretrække.

“Andrew Kensington, how are ya?” grinede manden og rakte en
ordentlig næve frem.

Håndtrykket svarede til nævens størrelse.

“Welcome to Sydney – hope you enjoyed the flight,” sagde den frem-
mede hjerteligt som et ekko af stewardessens melding bare tyve minuter
tidligere. Han tog Holes godt slidte kuffert og begyndte at gå hen
mod udgangen uden at se sig tilbage. Harry holdt sig lige i hælene
på ham.

“Arbejder du for politiet i Sydney?” begyndte han.

“Sure do, mate. Watch out!”

Svingdøren ramte Harry i ansigtet, lige på næsen, så tårene sprøjtede. En dårlig slapstick-komedie kunne ikke have begyndt værre. Han gned sig på næsen og bandede på norsk. Kensington så medlidende på ham.

“*Bloody doors, ay?*” sagde han.

Harry svarede ikke. Han vidste ikke, hvordan man svarede på den slags her.

På parkeringspladsen låste Kensington bagagerummet op på en lille, gammel Toyota og smed kufferten ind. “*Do you wanna drive, mate?*” spurgte han overrasket.

Harry opdagede, at han stod omme ved førersiden. Pokkers, der var jo venstrekørsel i Australien. Men passagersædet var så fyldt med papirer, kassetter og affald, at Harry endte med at krybe ind på bagsædet.

“*You must be an aborigine,*” sagde han, idet de svingede ud på motorvejen.

“*Guess there’s no foolin’ you, officer,*” svarede Kensington og kiggede i spejlet.

“*In Norway we call you ‘australnegre’ - Australian negro.*”

Kensington holdt blikket rettet mod spejlet.

“*Really?*”

Harry begyndte at føle sig ilde til mode.

“Øh, jeg mener bare, at dine forfædre tydeligvis ikke tilhørte de straffefanger, som blev sendt hertil fra England for to hundrede år siden,” undskyldte Harry sig for at vise, at han i hvert fald havde et mindstemål af viden om landets historie.

“*That’s right, Håo-li,* mine forfædre var lidt tidligere ude. Fyrre tusinde år for at være helt nøjagtig.”

Kensington grinede i spejlet.

“*I see.* Kald mig bare Harry.”

“Okay, Harry, jeg hedder Andrew.”

Andrew stod for snakken under resten af turen. Han kørte Harry til King’s Cross og begyndte at fortælle: Denne gade var Sydneys luderstrøg og centrum for narkohandel og stort set al anden lyssky virksomhed i byen. Hver anden offentlig skandale syntes at have forbin-

delse et eller andet hotel eller en eller anden stripperbule inden for denne kvadratkilometer.

“Så er vi her,” sagde Andrew pludselig. Han trak ind til fortovs-kanten, sprang ud og løftede Harrys kuffert ud af bagagerummet.

“*See ya tomorrow,*” sagde Andrew, og så var han og bilen væk. Stiv i ryggen og med et jet-lag, han var begyndt at kunne mærke, stod Harry og hans kuffert pludselig alene på et fortov i en by med et indbyggerantal, der omtrent svarede til hele Norges befolkning, uden for det prangende Crescent Hotel. Der var tre stjerner ved siden af navnet på døren. Politichefen i Oslo var ikke kendt for at være flot med indkvarteringen til sine medarbejdere, men måske var det her ikke så tosset endda. Der måtte være rabat for tjenestemænd på hotellets mindste værelse, tænkte Harry.

Og det var der.

En tasmansk djævel, en klovn og en svensker

Harry bankede forsigtigt på den dør, der førte ind til chefen for Sydney South politidistrikt.

“Kom ind,” lød en buldrende røst derindefra.

En stor, bred mand med en imponerende mave stod ved vinduet bag et skrivebord af egetræ. Under en tyndslidt hårmanke stak et par grå, buskede øjenbryn frem, men der var smil i rynkerne om øjnene.

“Harry Holy fra Oslo, Norge, *Sir*.”

“Sæt dig ned, Holy. Du ser forbandet veloplagt ud så tidligt på morgenen. For resten: Du har vel ikke været inde og besøge nogle af gutterne på narkoafdelingen, håber jeg?” Neil McCormack lo hjerteligt.

“Jet-lag. Jeg har været lysvågen siden klokken fire i morges, *Sir*,” forklarede Harry.

“Selvfølgelig. Det var bare en intern spøg fra min side. Vi havde en temmelig stor korrupsionssag her for et par år siden, forstår du. Ti politifolk blev dømt, blandt andet for at sælge narko – til hinanden. Man fattede mistanke, fordi et par af dem var så forbandet lysvågne – døgnnet rundt. Det er egentlig ikke noget at spøge med,” brummede han godmodigt, satte brillerne på næsen og bladede i papirerne foran sig.

“Du er altså blevet sendt hertil for at bistå os i efterforskningen af drabet på Inger Holter, norsk statsborger med arbejdsvisum i Australien. Blond, pæn pige efter billederne at dømme. 23 år gammel, er det ikke korrekt?”

Harry nikkede. McCormack blev alvorlig:

“Fundet af fiskere på havsiden af Watson’s Bay, nærmere bestemt The Gap Park. Delvis nøgen, med mærker der tyder på, at hun først er blevet voldtaget og derefter kvalt. Derpå transporteret ud til parken

i nattens mulm og mørke, hvor liget blev lempet ud over afgrunden. Ingen sædrester.”

Han skar ansigt.

“Med lidt dårligere vejr havde bølgerne sikkert taget hende, men i stedet blev hun altså liggende blandt stenene, indtil hun blev fundet næste morgen. Vi har som sagt ikke noget sæd, og årsagen er, at kussen var skåret op som en fiskefilet, og havvandet har skyllet hende godt og grundigt igennem. Derfor har vi heller ingen fingeraftryk, men vi har et omtrentligt dødstidspunkt ...” McCormack tog brillerne af og gned sig i ansigtet – “og vi mangler en morder. Og hvad fanden har du så tænkt dig at gøre ved det, Mr. Holy?”

Harry skulle til at svare, men blev afbrudt:

“Jo, det du har tænkt dig at gøre, er at følge godt med, når vi opsporer den djævel. Undervejs fortæller du den norske presse, hvilket udmærket arbejde vi udfører i fællesskab, og så skal vi passe på ikke at støde nogen ved den norske ambassade eller nogen af de pårørende, og bortset fra det skal du tage det som en ferie og sende et postkort eller to hjem til din kære politichef. Hvordan har hun det for resten?”

“Godt, så vidt jeg ved.”

“Et dejligt kvindemenneske. Hun har vel forklaret, hvad der forventes af dig?”

“For så vidt. Jeg skal deltage i efterforsk ...”

“Flot. Glem det. Her er de nye regler. Nummer ét: Fra nu af lytter du til mig, mig og kun mig. Nummer to: Du deltager ikke i noget som helst, som du ikke har fået besked på af mig. Og nummer tre: Én overtrædelse af reglerne, og du sidder på det første fly hjem.”

Det blev sagt med et smil, men budskabet var tydeligt: Fingrene af fadet, han var her som observatør. Han kunne vist lige så godt have taget badebukser og kamera med.

“Jeg har hørt, at Inger Holter var en slags tv-berømtthed i Norge?”

“Halvberømt, *Sir*. Hun var en af studieværterne i et ungdomsprogram, som kørte for et par år siden. Hun var vel egentlig ved at gå i glemmebogen, indtil det her skete.”

“Ja, jeg har fået at vide, at jeres aviser har slået drabet stort op. Et par

af dem har allerede sendt folk hertil. Vi har givet dem det, vi har, og det er jo ikke meget, så de bliver vel snart trætte af det og tager hjem igen. De ved ikke, du er her. Vi har vores egne barnepiger til at tage sig af dem, så det behøver du ikke tænke på.”

“Tak for det, *Sir*,” sagde Harry og mente det. Tanken om at have overivrige journalister fra norske aviser hængende på ryggen var absolut ikke tiltalende.

“Okay, Holy, jeg skal være ærlig over for dig og fortælle, hvordan det ser ud. Jeg er blevet nøje indskærpet af min chef, at repræsentanter for byen Sydney meget gerne ser, at sagen opklares så hurtigt som muligt. Det handler som sædvanlig om politik og økonomi.”

“Økonomi?”

“Ja, vi regner med, at arbejdsledigheden i Sydney i år vil stige til ti procent, og byen har brug for hver en krone, som turisterne lægger. Vi har et OL, der står for døren i år 2000, og turiststrømmen fra Skandinavien er stærkt stigende. Mord, især uopklarede mord, er dårlig reklame for byen. Så vi gør, hvad vi kan. Vi har et efterforskningshold på fire sat på sagen, plus prioriteret adgang til husets ressourcer – alle databaser, kriminalteknisk personale, laboratoriefolk. Og så videre.”

McCormack fandt et ark papir frem, som han betragtede med rynket pande.

“Egentlig skulle du arbejde sammen med Watkins, men eftersom du specifikt har bedt om at få Kensington, ser jeg ingen grund til at modsætte mig det.”

“*Sir*, mig bekendt har jeg ikke ...”

“Kensington er en god mand. Der er ikke mange af de indfødte, der driver det så vidt som ham.”

“Nej?”

McCormack trak på skuldrene.

“Sådan er det bare. Nå, Holy, hvis der er noget, så ved du, hvor jeg holder til. Nogen spørgsmål?”

“Øh, bare en lille formssag, *Sir*. Jeg har tænkt på, om *Sir* er den rigtige tiltaleform til en overordnet her i landet, eller om det er lidt for ...?”

“Formelt? Stift? Ja, det er det nok. Men jeg kan godt lide det. Det giver mig en påmindelse om, at det faktisk er mig, der er chef for bulen her.” McCormack brølede af latter og afsluttede mødet med et knusende velkomsthåndtryk.

“Januar er turistsæson i Australien,” forklarede Andrew, mens de kæmpede sig frem i trafikken omkring Circular Quay.

“Alle kommer for at se Operahuset og tage på rundfart i The Harbour og kigge på damer på Bondi Beach. Synd, at du skal arbejde.”

Harry trak på skuldrene.

“Det er godt det samme. Turistfælder giver mig alligevel svedeture og lyst til at slå på folk.”

De kom ud på New South Head Road, og Toyotaen kørte østpå mod Watson’s Bay.

“Sydneys østlige del er ikke helt som Londons,” forklarede Andrew, mens de passerede det ene mere fashionable hus efter det andet. “Området her hedder Double Bay. Vi kalder det Double Pay.”

“Hvor var det, Inger Holter boede?”

“Hun boede sammen med sin kæreste i Newton et stykke tid, indtil det gik i stykker, og hun flyttede ind i en lille etværelses i Glebe.”

“Og kæresten?”

Andrew trak på skuldrene.

“Han er australier, dataingeniør, og mødte hende, da hun kom hertil på ferie for to år siden. Han har et alibi for mordaftehen og er ikke lige prototypen på en morder. *But ya never know, do ya?*”

De parkerede neden for The Gap Park, en af Sydneys mange grønne lunger. Stejle stentrapper førte op til den forblæste park, som lå højt over Watson’s Bay mod nord og Stillehavet mod øst. Varmen slog dem i møde, da de åbnede bildørene. Andrew tog et par store solbriller på, så han mindede Harry om en hjemlig pornokonge. Af en eller anden grund havde hans australske kollega iført sig et stramt-siddende sæt tøj i dag, og Harry syntes, at den sorte, brede mand så en smule komisk ud, som han vuggede af sted på stien foran ham mod udkigspunktet.

“Her ser du Stillehavet, Harry. Næste stop er New Zealand om cirka 2000 våde kilometer.”

Harry så sig omkring. Mod vest kunne han se centrum med Harbour-broen, mod nord badestranden og sejlbådene i Watson's Bay og det grønne Manly, forstaden på strædets nordside. Mod øst krummedes horisonten i et spektrum af forskellige blå nuancer. Klipperne faldt brat ned lige foran dem, og dér langt nede endte havdønningerne deres lange færd i et brusende crescendo mellem stenene.

“Okay, Harry, nu står du på historisk grund,” sagde Andrew.

“I 1788 sendte englænderne det første skib med straffefanger til Australien. Det var besluttet, at de skulle bo i Botany Bay nogle mil længere sydpå, men da de først var nået frem, syntes den gode kaptajn Phillip, at landskabet var for barsk og sendte en lille båd mod nord langs kysten for at lede efter noget bedre. Båden sejlede ind omkring den odde, vi står på her, og fandt verdens bedste havn. Lidt senere ankom kaptajn Phillip med resten af flåden; 11 skibe, 750 straffefanger, både kvinder og mænd, 400 sømænd, fire marinekompagnier og forsyninger til to år. Men landet er mere barsk, end det ser ud til, og englænderne vidste ikke, hvordan de skulle udnytte naturen sådan som aboriginerne havde lært sig det. Da det næste forsyningsskib nåede hertil to et halvt år senere, var englænderne ved at dø af sult.”

“Det ser ud, som om det gik bedre efterhånden.” Harry nikkede i retning mod Sydneys grønne bakker og mærkede en sveddråbe løbe ned mellem skulderbladene. Denne varme gav ham gåsehud.

“Ja, det gjorde det vist for englænderne,” sagde Andrew og sendte en tyk spytklat ud over kanten. De fulgte spytklatten med øjnene, indtil den blev opløst af vinden.

“Hun skal være glad for, at hun ikke oplevede faldet,” sagde han. “Hun må have ramt klipperne på vejen ned, for der var revet store kødstykker ud af kroppen på hende, da hun blev fundet.”

“Hvor længe havde hun været død, før hun blev fundet?”

Andrew skar ansigt. “Politilægen sagde 48 timer. Men han ...”

Han satte tommelfingeren til munden. Harry nikkede. Politilægen var altså en tørstig sjæl.

“Og du bliver skeptisk, når tallene er for runde?”

“Hun blev fundet fredag morgen, så lad os sige, at hun døde en gang i løbet af onsdag nat.”

“Nogen spor her?”

“Som du kan se, kan der parkeres biler helt ud til kanten. Området er ikke oplyst om natten og er relativt tomt for mennesker. Vi har ikke fået nogen vidneudsagn og regner helt ærligt heller ikke med at få nogen.”

“Hvad gør vi så nu?”

“Nu gør vi, som jeg er blevet pålagt af chefen. Vi går på restaurant og bruger penge fra etatens repræsentationskonto. Du er trods alt den højest rangerende repræsentant for det norske politi i en omkreds af over 2000 kilometer. Mindst.”

Andrew og Harry sad ved et bord med hvid dug. Fiskerestauranten Doyle's lå inderst inde i Watson's Bay og havde kun en smal sandstrand mellem sig selv og havet.

“Det er latterligt smukt, ikke sandt?” spurgte Andrew.

“Som et koloreret postkort.” En lille dreng og en pige byggede et sandslot på stranden lige foran dem på en baggrund af et azurblåt hav og frodige, grønne bakker med Sydneys stolte *skyline* i det fjerne.

Harry valgte kammusling og tasmansk ørred, Andrew en australsk flynder, som Harry aldrig havde hørt om. Andrew bestilte en flaske Chardonnay Rosemount, “helt forkert til de retter her, men den er hvid, den er god, og den ligger lige netop inden for budgetrammen,” og så overrasket ud, da Harry forklarede ham, at han ikke drak alkohol.

“Er du kvæker?” spurgte han.

“Det er ikke sådan noget,” sagde Harry.

Doyle's var en gammel, familiedrevet restaurant og kendt som en af Sydneys bedste, forklarede Andrew. Det var højsæson, og der var stuvende fuldt, og Harry gik ud fra, at det var derfor, det var så svært at få kontakt med betjeningen.

“Tjenerne er som planeten Pluto,” sagde Andrew ophidset. “De kredser helt ude i periferien, dukker op hvert tyvende år, og selv da er de umulige at se med det blotte øje.”

Harry var ikke i stand til at oparbejde nogen som helst indignation og lænede sig bagover i stolen med et tilfreds suk.

“Men de har fremragende mad,” sagde han. “Så det forklarer altså det fine tøj.”

“Både og. Som du ser, er det ikke så formelt her. Men jeg har gode erfaringer med *ikke* at møde op i cowboybukser og T-shirt sådan nogle steder. Med mit udseende må jeg kompensere lidt.”

“Hvad mener du?”

Andrew så på Harry.

“Aboriginere har ikke nogen særlig høj status her i landet, som du måske har bemærket. Allerede meget tidligt skrev englænderne til dem derhjemme, at de indfødte havde en svaghed for alkohol og berigelseskriminalitet,” fortalte han. Harry lyttede interesseret.

“De mente, at det lå i generne. ‘Det eneste, de duer til, er at lave helvedesmusik ved at blæse i lange, hule træstykker, som de kalder en *didgeridoo*’, skrev en af dem. Australien er et land, der praler af at have formået at integrere flere kulturer til et velfungerende samfund. Men velfungerende for hvem? Problemet, eller fordelene, alt efter hvordan man ser på det, er, at de indfødte ikke længere er synlige.”

“Aboriginerne er omtrent helt fraværende i det australske samfundsliv, bortset fra politiske sager som omhandler aboriginske særinteresser og aboriginsk kultur. Australierne betaler aflad ved at have aboriginsk kunst hængende på væggen i deres huse. Derimod er aboriginerne godt repræsenteret i socialkørerne, selvmordsstatistikkerne og fængslerne. Hvis du er aboriginer, er risikoen for at komme i fængsel 26 gange større end for andre australiere. Tænk lidt på det, Harry Holy.”

Andrew drak resten af vinen, mens Harry tænkte lidt på det. Og på, at han sandsynligvis lige havde spist det bedste fiskemåltid i sit 32-årige liv.

“Og alligevel er Australien ikke mere racistisk end andre lande. Vi er jo en flerkulturel nation med folk fra hele verden. Det betyder bare, at det betaler sig at tage pænt tøj på, når man går på restaurant.”

Harry nikkede igen. Der var ikke mere at sige om det emne.

“Inger Holter arbejdede i en bar, ikke?”

“Jo. The Albury på Oxford Street i Paddington. Jeg havde tænkt, vi kunne tage derop her i aften.”

“Hvorfor ikke nu?” Harry kunne mærke, at det sindige tempo var ved at gøre ham utålmodig.

“Fordi vi først skal hilse på husværten.”

Pluto dukkede uanmeldt op på stjernehimlen.

Glebe Point viste sig at være en hyggelig, ikke alt for travl gade, hvor små, enkle, og for de flestes vedkommende, etniske restauranter fra forskellige dele af verden lå dør om dør.

“Det her var tidligere Sydneys bohemestrøg,” fortalte Andrew. “Jeg boede lige her i nabolaget, da jeg var student i 70’erne. Man ser stadigvæk de typiske vegetarrestauranter for folk med miljøvern på hjernen, og alternativ livsstil, lesbiske bogbutikker og sådan noget. Men de gamle hippier og syrehoveder er forsvundet. Efterhånden som Glebe blev et in-sted, steg huslejen, så nu har jeg sikkert ikke engang råd til at bo her på min politiløn.”

De svingede til højre ad Hereford Street og gik ind ad porten til nummer 54. Et lille, sort, loddent dyr kom bjæffende hen mod dem og blottede en række små, skarpe tænder. Det lille uhyre så rasende ud og havde en slående lighed med billedet i turistbrochuren af “den tasmanske djævel”. Aggressiv og generelt ubehagelig at have hængende i struben, stod der. Arten var på det nærmeste udryddet, noget som Harry inderligt håbede var rigtigt. Da denne udgave af den sprang på ham med opspærret gab, løftede Andrew foden, ramte dyret med en helflugter og sendte det hylende ind i buskadsset langs hegnet.

En bredvommet mand, der så ud til lige at være stået op, stod med et surt blik i døråbningen, da de kom op ad trappen:

“Hvad blev der af hunden?”

“Den ligger og beundrer rosenbuskene,” oplyste Andrew med et smil. “Vi kommer fra politiet, drabsafdelingen. Mr. Robertson?”

“Ja, ja. Hvad vil I denne gang? Jeg har jo sagt, at jeg har fortalt det, jeg ved.”

“Og nu har De sagt, at De har sagt, at De har sagt ...” Der opstod en lang pause, hvor Andrew bare stod og smilede, og Harry flyttede vægten fra venstre til højre fod.

“Beklager, mr. Robertson, vi skal ikke forsøge at charmere Dem ihjel her, men dette er Inger Holters bror, og han vil gerne se hendes værelse, hvis det ikke er til for meget besvær.”

Robertsons holdning ændrede sig radikalt.

“Beklager, jeg vidste ikke ... kom indenfor!” Han åbnede døren og gik foran dem op ad trappen.

“Ja, jeg vidste faktisk ikke engang, at Inger havde en bror. Men nu kan jeg da godt se søskendeligheden.”

Bag hans ryg vendte Harry sig halvvejs om mod Andrew og himlede med øjnene.

Der var ikke gjort noget forsøg på at rydde op i Ingers værelse. Det flød med tøj, magasiner, fyldte askebægre og tomme vinflasker.

“Øh, politiet bad mig om ikke at røre noget foreløbig.”

“Udmærket.”

“En aften kom hun bare ikke hjem. Hun var pist væk.”

“Tak, mr. Robertson, vi har læst Deres forklaring.”

“Jeg sagde, at hun ikke skulle gå ad Bridge Road og fiskemarkedet, når hun skulle hjem om aftenen. Der er mørkt, og der er en masse sorte og skævjede ...” Han så forskrækket på Andrew Kensington. “Undskyld, det var ikke min mening at ...”

“Det er helt i orden. De må godt gå nu, Mr. Robertson.”

Robertson sjoskede ned ad trappen, og de kunne høre en klirren af flasker i hans køkken.

Værelset indeholdt en seng, nogle boghylder og et skrivebord. Harry kiggede sig rundt og prøvede at danne sig et indtryk af Inger Holter. Viktimologi: At sætte sig ind i offerets situation. Han kunne godt huske den påtagede rå pige fra tv-skærmen med hendes velmenende, unge engagement og de blå, uskyldige øjne.

Hun tilhørte i hvert fald ikke den type, der var optaget af hjemlig hygge og brugte al sin tid på at bygge rede. Der hang ingen billeder på

væggene, kun en plakater for filmen *Braveheart* med Mel Gibson – en film, som Harry kunne huske, fordi den af ubegribelige årsager vandt en Oscar som bedste film. Javel, tænkte han. Hun har altså en dårlig smag, når det gælder film – og mænd. Selv tilhørte han dem, der følte sig personligt svigtet, da Mad Max blev Hollywood-stjerne.

På væggen var der derudover et billede af Inger på en bænk foran nogle farverige, westernlignende facader, sammen med en flok langhårede, skæggede unge mænd. Hun havde en lille, løsthængende kjole på. Det lyse hår hang fladt ned på hver side af det blege, alvorlige ansigt. Den unge mand, hun holdt i hånden, havde et spædbarn på skødet.

På hylden lå en pakke rulletobak, nogle bøger om astrologi og en groft udskåret træmaske med en lang næse bøjet nedover som et næb. Harry vendte masken om. “Made in Papua New Guinea”, stod der på en prisseddel.

Det tøj, som ikke allerede lå på sengen og gulvet, hang i et lille klædeskab. Der var ikke meget. Nogle bomuldsskjorter, en slidt morgenkåbe og en stor stråhat på hattehylden.

Andrew tog en pakke cigaretpapir fra skrivebordsskuffen.

“King Size Smoking Slim. Det er nogle store cigaretter, hun rullede sig.”

“Fandt I noget narkotika?” spurgte Harry.

Andrew rystede på hovedet og pegede på cigaretpapiret.

“Men hvis vi havde støvsuget askebægrene, vil jeg gætte på, at vi havde fundet spor efter cannabis.”

“Hvorfor er det ikke blevet gjort? Har teknikerne ikke været her?”

“For det første har vi ingen grund til at tro, at det her er gerningsstedet. For det andet er marihuana-rygning ikke noget at råbe højt om. Her i New South Wales har vi en mere pragmatisk holdning til marihuana end i visse andre delstater i Australien. Jeg vil ikke udelukke, at mordet kan være narkorelateret, men en joint eller to er ikke relevant i den sammenhæng. Om hun brugte andre stoffer, kan vi ikke vide med sikkerhed. Der er en del designer-drugs ude omkring The Albury, men ingen af dem, vi har snakket med, har nævnt noget, og der blev

ikke fundet spor efter noget i blodprøverne. Hun var i hvert fald ikke med på de hårdeste sager. Hun havde ingen mærker efter kanyler, og vi har en god oversigt over den tungeste del af miljøet.”

Harry kiggede på ham. Andrew rømmede sig.

“Det er i hvert fald den officielle version. Her er der for resten noget, som de mente, du kunne hjælpe os med.”

Det var et brev. “Kære Elisabeth,” begyndte det, og det var tydeligvis ikke færdigskrevet. Harry læste det hurtigt igennem:

Ja, ja, jeg har det bare godt, og hvad der er endnu vigtigere: Jeg er forelsket! Han er selvfølgelig smuk som en græsk gud, med langt, brunt, krøllet hår, en lille stram røv og et blik, som fortæller dig det, han allerede har hvisket i dit øre: At han vil have dig nu – med det samme – bag nærmeste husmur, på toilettet, på bordet, på gulvet, hvor som helst. Han hedder Evans, er 32 år, er (surprise, surprise) tidligere gift og har en dejlig lille dreng på halvandet år, som hedder Tom-Tom. Lige for tiden har han ikke fast arbejde, men arbejder lidt på egen hånd.

Og ja, jeg ved, at du lugter problemer, og jeg lover ikke at lade mig rive med. Ikke foreløbig, i hvert fald.

Nok om Evans. Jeg arbejder stadig på The Albury. “Mr. Bean” er holdt op med at invitere mig ud, efter at Evans var inde omkring baren en aften, og det er da et fremskridt. Men han følger mig stadig med sit klæbrige blik. Æææsj! Egentlig er jeg ved at være lidt træt af det her job, men jeg er nødt til at blive hængende, indtil jeg har fået fornyet opholdstilladelsen. Jeg har snakket med NRK, og de planlægger en opfølger til serien til næste efterår, og jeg kan godt komme med, hvis jeg vil. Decisions, decisions!

Der sluttede brevet, uden underskrift eller dato.